



ข่าวประชาสัมพันธ์

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

๑๑๔ สุขุมวิท ๒๓ แขวงคลองเตยเหนือ เขตวัฒนา กรุงเทพฯ ๑๐๑๑๐ โทรศัพท์ ๐-๒๖๕๔-๕๐๐๐ ภายใน ๑-๕๖๖๖ โทรศัพท์/โทรสาร ๐-๒๒๕๔-๐๓๑๑

จากหนังสือพิมพ์เดลินิวส์ ฉบับประจำวันที ๒ เดือนมีนาคม ๒๕๕๗ หน้า ๑๙ มูลค่าข่าว ๗๘๖,๘๕๒.-

ศูนย์สารสนเทศและการประชาสัมพันธ์ ได้จัดระบบข่าวสิ่งพิมพ์ สนใจดูได้ที่ <http://news.swu.ac.th/newsclips/>

ให้สิ่ง 'ส' ที่เด็กก็ต้องเรียนรู้ 'ครูสอนทักษะอาชีพ' อภิวดี...เรื่องจ้างพัฒนาชีวิต



"ครูสุเทพ เท่งประกิจ"



"ครู" คือผู้ที่ทำหน้าที่สอนหนังสือให้เด็ก ๆ ได้แตกฉานในวิชาความรู้ แต่ในอีกมิติหนึ่ง ก็มีครูจำนวนมากไม่น้อยที่ให้ความสำคัญกับการทำหน้าที่มากกว่าการสอนหนังสือทั่วไป ซึ่งการ "สอนทักษะชีวิต-ให้ทักษะอาชีพ" แก่เด็ก ๆ ก็เป็นแง่มุมหนึ่งของมิติที่วันนี้ ทั้งนี้ เด็กนักเรียนนั้นก็มีจำนวนไม่น้อยที่เมื่อเรียนจบในระดับหนึ่งแล้ว ก็ไม่ได้เรียนต่อในระดับที่สูง ๆ ขึ้นไป ซึ่งหากพอจะมีพื้นที่ทักษะชีวิต-ทักษะอาชีพ ก็สามารถจะทำมาหาเลี้ยงชีพ ดำรงชีวิตได้โดยไม่ยากลำบาก โดยครูที่เห็นความสำคัญของมิตินี้ ก็รวมถึง "ครูสุเทพ เท่งประกิจ" และ "ครูจินดา ชุ่มสอน"

ทีม "วิถีชีวิต" มีโอกาสได้พบกับครูที่ให้ความสำคัญกับการสอนเด็กนักเรียนให้มีทักษะ

ชีวิต-ทักษะอาชีพ ที่งาน "ครูสอนดี เดอะซีรีส์" จ.เพชรบุรี ซึ่งมีเวทีแลกเปลี่ยนเรียนรู้ครูสอนดี สัปดาห์ : โชนภาคกลาง/ภาคใต้/ภาคตะวันออก/ภาคตะวันตก จัดโดยสำนักงานส่งเสริมสังคมแห่งการเรียนรู้และคุณภาพเยาวชน (สสค.) ที่สถาบันราชภัฏเพชรบุรี เมื่อวันที่ 12-13 ก.พ.ที่ผ่านมา โดยในงานนี้ก็มีพิธีการแสดงผลงานของครูสอนดีมากมาย รวมถึงครู 2 ท่านที่ได้กล่าวถึงประเด็น

ครูสุเทพ เท่งประกิจ ครูผู้พัฒนาห้องเรียนทักษะอาชีพเพื่อเตรียมความพร้อมสู่การทำงานทำ มีวลีเด็ดที่ว่า **"จบแล้วไม่ต้อง จดแล้วไม่จบ"** กับโครงการพัฒนาแหล่งเรียนรู้สู่วิถีชีวิตตามหลักเศรษฐกิจพอเพียง ส่งเสริมทักษะชีวิตผ่านกิจกรรมอาชีพด้านต่าง ๆ เช่น การทำการเกษตร ปลูกผัก เลี้ยงปลา ซึ่งผลสำเร็จของโครงการทำให้นักเรียนมีเงินออมกัน

เด็กบางคนมีเงินฝากในบัญชีถึง 30,000 บาท

ครูสุเทพปัจจุบันเป็นครูชำนาญการ **โรงเรียนบ้านคลองน้ำใส อ.กามัง จ.ยะลา** อายุ 47 ปี เริ่มรับราชการเมื่อปลายปี 2535 ในตำแหน่งอาจารย์ 1 ระดับ 3 **โรงเรียนบ้านลูโบ๊ะปั้งยัง** สังกัดสำนักงานการประถมศึกษา ยะลา โดยครูสุเทพย้อนอดีตไว้ว่า ไม่ได้เกิดมาในครอบครัวที่ร่ำรวย ฉะนั้นต้องดิ้นรนเพื่อให้ได้มาซึ่งโอกาสทางการศึกษา ไม่ว่าจะเป็นเรื่องค่าเทอม ค่าแบริเรียน ค่าเดินทาง ซึ่งด้วยความที่เป็นคนรักการเรียน ก็ต้องดิ้นรน ทำงานเพื่อให้ได้เงินมาจัดการการเรียนการศึกษาของตนเอง ไปอยู่วัดบ้าง ไปทำงานรับจ้างต่าง ๆ ทำให้ตัวเองเป็นคนที่สารพัดช่าง เช่น ช่างเชื่อม ช่างปูน ช่างไฟฟ้า ช่างประปา ทำเป็นทุกอย่าง ซึ่งสิ่งที่ได้มาคือได้วิชาด้านอาชีพโดยไม่ต้องลงทุน แถมยังได้เงินมาใช้เพื่อการ

ศึกษาอีกด้วย และก็ยังไม่มีเงินเก็บจากการที่บริหารเงินใช้เงินอย่างถูกต้อง มีเงินส่งเสียตัวเองเรียนปริญญาตรีที่วิทยาลัยครูยะลา และเมื่อเรียนจบก็สอบบรรจุครูครั้งแรกที่โรงเรียนบ้านลูโบ๊ะบั้ง ซึ่งเป็นโรงเรียนใน อ.กาบัง ซึ่งเป็นอำเภอบ้านเกิด

ครูท่านนี้เล่าว่า พื้นที่โรงเรียนบ้านลูโบ๊ะบั้งยังโน่นสมัยก่อนเป็นพื้นที่ที่มีขบวนการโจรฟูโล บิอาร์เอ็น ทำให้ไม่ค่อยมีครูกล้าเข้าไปสอน ส่วนตัวเป็นคนพื้นที่ และมีไฟจะ

พัฒนาเด็กอย่างจริงจัง แต่ก็ต้องใช้ทั้งศาสตร์และศิลป์ในการเข้าไป

ด้วยความที่เด็กนักเรียนส่วนใหญ่มีฐานะยากจน และพื้นที่ 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้นั้นหลากหลายวัฒนธรรม เด็กต้องเรียนอะไรหลาย ๆ อย่าง ทั้งในส่วนของศาสนา และสายสามัญ ก็อาจจะทำให้เด็กค่อนข้างสับสน และเลือกแนวทางในการดำเนินชีวิตค่อนข้างจะยาก จึงได้มีการนำปัจจัยดังกล่าวนี้มาวิเคราะห์กับสิ่งที่จะสอนให้เด็กนักเรียน ได้รับมอบหมายจากผู้บริหารโรงเรียนให้เป็นหัวหน้ากลุ่มสาระวิชาการงานพื้นฐานอาชีพ ก็วิเคราะห์ว่าอะไรควรสอน อะไรไม่ควรสอน สุดท้ายก็สอนให้เด็ก **ทำการเกษตรทฤษฎีใหม่** ปลูกผักสวนครัวในบริเวณโรงเรียน ทั้งได้ผลผลิต และยังสวยงาม

ต่อมาเมื่อย้ายโรงเรียนเป็น **โรงเรียนบ้านคลองน้ำใส** ซึ่งเป็นโรงเรียนขยายโอกาส ครูสุเทพก็ทำเหมือนเดิม เริ่มต้นที่ปรับภูมิทัศน์ สิ่งแวดล้อม สภาพแวดล้อมโรงเรียน เปลี่ยนจากต้นยูคาลิปตัสเป็น **ลองกอง สะตอ มะพร้าว** โดยให้นักเรียนเอาพันธุ์ไม้มาปลูก และปลูกผลไม้ให้เด็กดูแล เด็กเรียนจบไปต้นไม้มักยังอยู่ นอกจากนี้ ยังทำเรื่องการ **ปลูกผัก เลี้ยงปลา เพาะเห็ด ทำปุ๋ย น้ำปุ๋ยหมัก สวนยางพารา** รวมถึงงานช่าง และอาชีพอื่น ๆ อาทิ **ช่างไฟฟ้า ช่างประปา ช่างปูน ช่างไม้ ช่างเชื่อม โลหะ ช่างตัดเสื้อ การประกอบอาหารคาว-หวาน การทำขนม-เบเกอรี่ ฯลฯ**

“เด็ก ๆ ฆาสมัครเรียนเอง เพราะเรียนจบไปแล้วเด็กสามารถจะประกอบอาชีพได้ เกิดความ

ภาคภูมิใจ และรู้สึกเป็นฮีโร่ในงานของตัวเอง รวมทั้งได้ทักษะไปเรียนต่อโรงเรียนอาชีพะโรงเรียนเทคนิค โรงเรียนขยายโอกาส ม. 4-5-6 เมื่อเรียนจบไปก็จะเป็นนักเรียนที่มี

คุณภาพทางด้านนี้ มีโอกาสที่จะไปเรียนต่อทางด้านวิชาชีพในชั้นเรียนที่สูงขึ้น”

ครูสอนดีที่ชื่อครูสุเทพคนนี้ กล่าวอีกว่า อาณิสสรส์ที่ได้ลงทุนลงแรงไป ก็มีผลกลับมาแก่ของรางวัล เกียรติบัตร อย่างไม่รู้ที่ที่สำคัญยิ่งกว่าคือ โน้ตของจิตใจ ซึ่งประเมินมูลค่าไม่ได้ เมื่อรู้ว่าเด็กที่จบไปได้ดี ก็ปลาบปลื้ม และภูมิใจ

“การดูแลเด็ก การพัฒนาเด็ก ต้องอย่าให้การเมืองเข้ามาเล่น ฝ่ายที่ดูแลการศึกษาเด็กจริง ๆ อยากให้มีการพัฒนาเป็นกระบวนการเป็นขั้นตอน อยากให้มองถึงเป้าหมายว่าเราจะผลิตคนไปทำอะไร ชีพแรงงาน หัวหน้างาน สู้อุตสาหกรรมส่งเสริมเทคนิค อาชีพะ เพื่อที่จะสามารถสอนเด็กแล้วเด็กจะไปทำมาหากินได้ ประกอบอาชีพได้ อย่างมุ่งมั่นอย่างราชการ แต่ควรจะมีให้เด็กสามารถอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข” ...เป็นมุมมองของ **ครูสุเทพ แห่งประกิง** คนนี้

ครูจินดา อุ่นสอน ครูผู้พัฒนาสื่อการเรียนการสอนเพื่อเพื่อนครู และเด็กพิการทางการได้ยิน ครูท่านนี้เป็นครูสอนดี **โรงเรียนเศรษฐเสถียร ในพระบรมราชูปถัมภ์** เป็นเจ้าของโครงการ **สอนวิชาความรู้ผ่านภาษามือให้เด็กหูหนวก** โดยผลงานคือภาษามือด้านการ **ทำขนมอบ-เบเกอรี่** ด้านการ **ทำเครื่องดื่ม** และด้าน **การจัดการร้านค้า**

ครูท่านนี้เล่าว่า สอนจากการที่เรียนจบจาก คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย จ.สงขลา จบแล้วก็มาบรรจุเป็นครูสอนอาหารและโภชนาการที่โรงเรียนเศรษฐเสถียร ซึ่งตั้งปัจจุบันนั้นเวลาก่อนสอนมานานกว่า 20 ปี โดยตอนที่มาสอนครั้งแรกก็คิดว่ามีโรงเรียนสอนเด็กหูหนวกด้วยหรือ? เริ่มแรกก็ให้เด็กสอนภาษามือให้พอสอนไปสักพัก ก็ทำท่าจะไปต่อไม่ไหว เพราะไม่เข้าใจเด็ก จึงไปเรียนปริญญาโท คณะศึกษาศาสตร์ สาขาการสอนผู้ที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ (มศว) จากนั้นการสอนหนังสือเด็กหูหนวกจึงไปได้

“เด็กที่นี่ ยิ่งคลุกคลีก็พบว่าเด็กน่ารัก ใสบริสุทธิ์ เราจึงมีกำลังใจสอนต่อ ๆ ไปได้”

ครูจินดา อธิบายว่า ปัญหาของเด็กหูหนวกคืออวัยวะในการพูดปกติแต่อวัยวะในการได้ยินบกพร่อง เพราะไม่ได้ยิน เขาถึงพูดไม่ได้ ซึ่งเรื่องการใช้ชีวิตปกติทั่วไปนั้นสบายมาก แต่มีปัญหาเรื่องการเรียน เพราะเขามีปัญหาเรื่องภาษา ซึ่งจะส่งผลไปถึงเรื่องการเขียน การอ่าน ไม่ใช่แค่ภาษาไทยอย่างเดียว จะส่งผลไปถึงทุก ๆ วิชาเลย

“เด็กหูหนวก เมื่อเข้าระบบการเรียนแล้วนอกจากต้องเรียน ก-ย ตามปกติแล้ว เขาก็ต้องเรียนภาษามือตั้งแต่ ก-ย ด้วย ซึ่งมันยาก และ



“ ..สอนให้เขาเข้าใจได้พัฒนาได้ เราดีใจแล้ว...”

“ ...รู้ว่าเด็กก็จบไปได้ดีที่ปลาบปลื้ม และภูมิใจ...”

ตัวเลขที่ต้องเรียนภาษามือตัวเลขด้วย ซึ่งก็ยากเหมือนกัน ขณะที่เวลาเรียนมันจำกัด คือเท่ากับเด็กปกติ แต่เขาจะเรียนได้น้อยกว่า เมื่อเทียบเด็กหูหนวกกับเด็กตาบอดที่ต้องเรียนอักษรเบรลล์ เด็กตาบอดนั้นในแง่การเรียนรู้อยู่ขีดดีกว่า คือเขาได้ยิน เขาจึงเรียนรู้ได้ตั้งแต่เกิด คือเรียนรู้เมื่อเริ่มได้ยิน ได้ยินคนยืนพูด วิทยุพูด ทีวีพูด แต่การเรียนรู้ของเด็กหูหนวกจะเกิดขึ้นก็เมื่อได้เข้าเรียนแล้ว เพราะเขาไม่ได้ยินเลย และการเรียนรู้จากการมองเห็น ก็ได้แค่ 20% ในขณะที่การเรียนรู้จากการได้ยินได้ถึง 80%” ครูจินดา ผู้พัฒนาสื่อการเรียนการสอนเพื่อเด็กพิการทางการได้ยิน กล่าว

สำหรับสื่อการเรียนการสอนเพื่อเด็กพิการทางการได้ยิน หนังสือในโครงการสอนวิชาความรู้ผ่านภาษามือให้เด็กหูหนวก คือภาษามือด้านการทำขนมอบและเบเกอรี่, ภาษามือด้านการทำเครื่องดื่ม และภาษามือด้านการจัดการร้านค้า ครูจินดา กล่าวว่า การทำหลักสูตรเพื่อการประกอบอาชีพ จริง ๆ คือความฝันของตนตั้งแต่มาสอนที่โรงเรียนเศรษฐเสถียรฯ ใหม่ ๆ แล้ว อยากจะผลิตหนังสือสำหรับคนที่หูหนวกจริง ๆ และเด็กเรียนได้เรียนแล้วนำไปใช้ประกอบอาชีพได้เลย

ส่วนการเรียนการสอนตามระบบปกติ นั้น ครูจินดา บอกว่า การเรียนในตำราตามปกติ เด็กกลุ่มนี้ก็จะเรียนในเวลาเรียนปกติ สำหรับการเรียนในภาคปฏิบัติ ก็จะทำให้เขาเรียนในช่วงวันเสาร์-อาทิตย์เย็น ซึ่งเด็ก ๆ เขาก็ทำได้

“ตำรานี้ใช้เวลาในการผลิตนานประมาณ 1 เดือน ผลิตออกมาแล้วก็มาสอน ส่วนสูตรที่ใช้สอนนั้นได้ถูกพัฒนามานานแล้ว แล้วพัฒนาเรื่อย ๆ เด็ก ๆ ก็ชอบเรียนมาก เพราะเรียนแล้วประกอบอาชีพได้ ปัจจุบันเด็กสามารถผลิตลูกก๋วยเตี๋ยวขายได้ ทหารายได้ได้ ก็ทำให้เรามีความภาคภูมิใจ และมีความสุขที่วัดไม่ได้ ได้เห็นเด็กเราพัฒนาทุกวัน ๆ แม้โอกาสที่จะเป็นใหญ่เป็นโตอาจจะมี แต่ได้สอนให้เขาเข้าใจได้ พัฒนาได้ เราก็ตีใจแล้ว”...ครูจินดา ย่นสอน ทั้งท้าย



“ครู” ผู้ทำหน้าที่สอนหนังสือให้เด็ก ๆ ได้แตกฉานในวิชาความรู้ และ “สอนทักษะชีวิต-ให้ทักษะอาชีพ” แก่เด็ก “วิถีแห่งเรือจ้าง” วิถีแห่งครูสอนดีในมิตินี้ ก็นับว่ามีความสำคัญ และมีคุณค่า ไม่เพียงสำหรับเด็ก ๆ แต่รวมถึงกับสังคม

สังคมควรต้องตระหนักถึงคุณค่า.

สุภารัตน์ ยอดศิริวิชัยกุล : รายงาน